

stri og Haandværk til dens Virksomhed i Almindelighed opført et Beløb af 5,000 Kr. Af Indenrigsministeren foresloges et Beløb af 15,000 Kr. til Forberedelse af Oprettelse af Industrikonfulentvirksomhed. Det forandredes siden ved 3dje Behandling af Ministeren til et Forslag om Bevilling af 10,000 Kr. til nævnte Fællesrepræsentations Virksomhed i Almindelighed, men Folketinget nedfattede det til 5,000 Kr.

Ligeledes skal jeg henpege paa Punkt 5: Bidrag til uformiende Stomagersvendens Uddannelse i en Jagstole i Kjøbenhavn. Der var forlangt en Forøgelse af den tidligere Bevilling til den nævnte Jagstole paa 500 Kr. Folketinget vilde ikke gaa ind derpaa, men tilsidst gik det ind paa at forøge Beløbet med 500 Kr., men med Tilføjelse af, at af Bevillingen var 500 Kr. til hele og halve Fripladser. Jeg nævner fremdeles Punkt 7: Tilskud til Driften af et af Garverforeningen i Danmark oprettet Faglaboratorium i Kjøbenhavn. Der stod tidligere der en Bevilling paa 1,000 Kr. Der var ønsket en Bevilling paa 1,000 Kr. til, men den er bleven nægtet. Det er ikke store Beløb, der har været Spørgsmaal om paa denne Konto, men jeg har ønsket at fremhæve, at ligesom det sikkert er rigtigt, at man til Landvæsenet har bevilget rigelige Beløb, saaledes vilde det tage sig ret godt ud, om man ikke viste sig altfor tneben overfor Industri og Haandværk, hvad jeg nok synes der har været nogen Tendens til nede i det andet Ting ved denne Beslighed.

Jeg nævner dernæst paa samme Ministeriums Budget Konto IV. K. og L. Der findes at være tilføjet paa Konto K. en Anmærkning, som gaar ud paa følgende: „Saafremt det Beløb, som paa hvert Aars Finansloov fra og med Finansaaret 1891—92 opføres som Udgift i Henhold til Lov om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet af 9de April 1891 ikke inden Udløbet af det paagældende Finansaar er blevet fuldstændig udbetalt, skal det tiloversblevne stilles til Raadighed for de følgende Finansaar i Henhold til Reglerne i den nævnte Lov.“ Det er ikke stemmende med de Grundsætninger, som pleje at overholdes fra dette Ting's Side, at denne Anmærkning er indstuet der, thi Forholdet er jo det, at Alderdomsunderstøttelsesloven giver sine bestemte Regler, saaledes at der heds fra Statens Side et Tilskud indtil det og det Beløb. Det er altsaa i Grunden en Forandring af Lovens Bestemmelse, naar man optager denne Anmærkning. Dertil kommer, at man ikke just kan sige, at den Indtægtsforøgelse, der foregik ved den ind-

førte Ølstat og ved forskellige Forandringer ved Toldlovgivningen har ført til noget for Statskassen særlig gunstigt Resultat. Jeg antager derfor, at der er Anledning til at tage under Overvejelse fra dette Ting's Side, om man ikke bør sætte denne Anmærkning. I hvert Fald er det en Sag, som bør komme til Afgørelse ved en særstilt Lov, hvor det ogsaa bør komme til Overvejelse, om man ikke bør have nogen Kompensation herfor, naar man skulde gaa ind paa sligt. — Hvad jeg her har sagt, gælder ligeledes Anmærkningen til Konto L. om Udgifterne i Henhold til Lov om anerkendte Sygetilfælde af 12te April 1892.

Paa § 21 finder jeg Anledning til at gøre en Bemærkning til Konto II. A. 1. om Biskoppernes Lønning. Der har for det andet Ting foreligget Forslag om at forhøje denne Konto med 3,000 Kr. dels som Lønningsforhøjelse dels som Repræsentationstillæg for Biskopperne i Aalborg og Volland-Falsters Stift. Det andet Ting har ikke villet gaa ind paa denne Forhøjelse, men Motiveringen gaar kun ud paa, at man ikke har fundet at burde indlade sig derpaa af Hensyn til, at der foreligger Forslag til en Præstelønningslov, en Lov om Gejstlighedens Lønninger, hvor dette Spørgsmaal bør finde sin Afgørelse. Denne Betragtning kan jeg nu ikke godkende. Jeg ved ikke, om der er noget af Tingets ærede Medlemmer, der have samlet paa Lovforslag om Gejstlighedens Lønning. Jeg har anlagt en saadan Samling, og den tæller vistnok en 12—14 Numre, regnet fra 1861, da Biskop Monrad indbragte sit Lovforslag. Det forekommer mig derfor, at naar man ser, at denne Sag er saa vanskelig, at man gennem en Menneftaalder ikke har kunnet komme til Enighed om den Lov, uagtet Forslag om dette Forhold saa ofte have været fremme, er det ikke meget rimeligt at opsætte, hvad der maa erkendes for at være et Retfærdighedsstray fra de paagældende Biskoppers Side, indtil man er kommen til Ende med denne Lov om Gejstlighedens Lønninger. Thi uagtet jeg ogsaa meget ønsker, at man maatte komme til Ende med denne Lov, der nu saa ofte har været fremme, maa jeg dog sige, at der næppe er Grund til at tro, at det er et Spørgsmaal, der meget hurtigt lader sig løse. Efter at der nu er gaaet saa lang Tid, siden man sidst fik statistiske Oplysninger om dette Forhold, er det ganske sikkert, at man ikke kommer igennem med Lovforslag om denne Sag, uden at man paa ny har søgt de fornødne statistiske Oplysninger om, hvorledes Forholdene nu stille sig. Dertil kommer, at skal man løse Spørgs-